

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΔΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλὰ καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐμφαντικώτερος εἶναι ὁ μεταγενέστερος ἐν Τουρκίᾳ νόμος τῆς 8 Ζιλκαδὲ 1286 ὅστις ἐπίσης εἶναι γενικὸς κανονίζων τὰ τῆς ἀπονομῆς τῶν βακουφικῶν θέσεων καθ' ἅπαντά ἐν γένει τὰ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διοικούμενα βακούφικα, ὁ ὅποιοι ἐν ἄρθρῳ 1 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ὅρου Μουλχακά ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὅρον Μαζτουτά, οὐδ' εἶναι ἄλλως δυνατὸν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι διάφοροί ἐστιν ἡ ἕκτασι· καὶ ἔννοια τῶν δύο τούτων ὅρων, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ νομοθέτης ἀπαρακινήτως εἶδει ἐν τῷ νόμῳ τοῦ ἔτους 1280 νὰ προσδιορίσῃ εἰδικῶς τίνας εἶσι τὰ Μουλχακά Βακούφικα ἐπὶ τῶν ὁποίων τῶν σπουδαίας ὑποχρεώσεις· ἐπιβάλλει, ἀλλ' ἐθεώρησε προφανῶς παρέλκοντα τὸν τοιοῦτον προσδιορισμὸν, καθόσον ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ ἔκειτο, ὅτι εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνήκει πᾶν βοκούφιον, ὅπερ δὲν εἶναι Μαζτουτά, ἤτοι ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου διοικούμενον. Παρὰ πάντα δὲ τὰ ἀνωτέρω καὶ ὁ Ἑρμηνευτὴς τοῦ Βακουφικοῦ Διακίου Ὁμέρ Χίλμη· εἰς τὸ περὶ Βακουφικῶν κατὰ τὸν πολιτικὸν νόμον ὅρων σύγγραμμα αὐτοῦ ἐν ζητῆμ. 33 καὶ 34 πραγματευόμενος περὶ τῶν βακουφικῶν κτημάτων ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς διοικήσεως αὐτῶν, παραδέχεται δύο κατηγορίας τοιούτων κτημάτων, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διοικουμένων,

ἤτοι τῶν ὑπὸ εἰδικῶν ἐφόρων (μουτεβελῆ) διοικουμένων ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Ὑπουργείου (ὅρα καὶ Σύγγραμμα Ἐλευθεριάδου Βιβλ. Α'. Τίτλ. Β'. § 4, 6, 8 καὶ 9 ἐν οἷς ἐπανειλημένως γίνεται χρῆσις τῶν ὄρων γάισρ-Μαζτουτά ἢ Μουλχακά ὡς ἰσοδυνάμων). Καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω τὸ περὶ οὗ ἡ ἀγωγή κτήμα, ὡς μονοτελεῖς βακούφιον, ὑπο μουτεβελῆ πρὸ τοῦ 1897 διοικούμενον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Ἐφκαφίου, ἢ ἄλλως, Μουλχακά ὑπάγεται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐν ἄρθρ. 17 τοῦ νόμου τῆς 19 Τζεμάζιετ Ἀχῆρ 1280 ἀναφερομένου τέλους ἐξελέγχσεως καὶ ἀντιμισθίας γραμματέως, ἀνάμιξι δὲ πάντα τὰ εἰς ἐναντίαν ἐκδοχὴν τείνοντα ἐπιχειρήματα τοῦ ἐναγομένου ἐφεσιβλήτου, ὡς ἐπὶ οὐδεμίᾳ νομικῆς δικτάξεως ἐρείδόμενα.

Ἐπειδὴ δὲν συντελεῖ εἰς ἐναντίαν λύσιν οὐδὲ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου τῆς 7 Ρομαξάν 1274 ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ αὐτὸς ἐναγόμενος καὶ ἐφ' οὗ κυρίως ἐθεασίθη καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, διότι ἀληθῶς μὲν ἡ διάταξις αὕτη ὀρίζει ὅτι αἱ βακουφικαὶ γαῖαι διακρίνονται εἰς δύο εἶδη α) τὰς ἀφιερωμένας γαῖαις, τὰς ἀποτελούσας ἀληθῆ ἀφιερώματα, ἐκείνας δηλονότι, ὅσαι πρὸ τῆς ἀφιερώσεως ἐτύγγανον τελείας ἰδιοκτησίας κτήματα (ἴδε ἄρθρ. 2 τοῦ αὐτοῦ περὶ γαιῶν νόμου), ἐπὶ τῶν ὁποίων

δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ νόμου καὶ β') τὰς ἀφιερωμένας γαίας, ὅσαι πρὸ τῆς ἀφιέρωσως αὐτῶν ἀνήκον εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δημοσίων γαιῶν (ἐμιριγέ) ἀποσπασθεῖσαι δὲ παρὰ τῶν Σουλτάνων ἢ παρ' ἄλλων προσώπων κατεχόντων αὐτὰς Σουλτανικῆ ἀδείᾳ ἀφιερώθησαν κατὰ τινὰ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ 4 ἄρθρ. ἀναφερομένων τριῶν τρόπων (ἴδε καὶ Ὁμὲρ Χιλμῆ Ζήτ. 137 καὶ Ἐλευθερ. ἀνωτέρω Βιβλ. Α' Τίτλ. Α' § 10), αἱ ὁποῖαι δὲν ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ ἀφιερώματα ἀλλ' ἀπαρτίζουσι τὴν κατηγορίαν τῶν εἰρικῶς καθιερωμένων (Ταχσησάτ), καὶ τοῦτο διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἐνῶ ἐν τῇ νομικῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀληθοῦς ἀφιέρωσως ἔγκειται, κατὰ τὸ Ἱερὸν δίκαιον ἢ εἰς τὸ θεῖον μεταβίβασις τῆς κυριότητος τοῦ ἀφιερωμένου κτήματος, ἐπὶ τῶν τῆς κατηγορίας ταύτης (Ταχσησάτ) ἀφιερωμάτων δὲν καθιερώθη ὑπὲρ τοῦ εὐαγοῦς σκοποῦ καὶ ἡ κυριότης, ἣτις ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ πάντοτε τῇ Πολιτεῖᾳ ἐκπροσωπούμενῃ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου, ἀλλὰ μόναι αἱ ἐκ τῶν γαιῶν τούτων πρόσδοσι διατίθενται ἐν ἔμφ ἢ ἐν μέρει ὑπὲρ τοῦ εὐαγοῦς σκοποῦ, ὑπὲρ ὧν ἡ ἀφιέρωσις ἐγένετο, — ἀλλ' ἢ τοιαύτη διάκρισις τῶν ἀφιερωμένων γαιῶν εἰς ἀληθῆ ἀφιερώματα καὶ εἰς μὴ ἀληθῆ τοιαῦτα, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἐπίμαχον ζήτημα, οὕτινος ἡ λύσις ἤρτηται ἐκ μόνου τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως καὶ ἐξαρτήσεως, ἐκάστου βακουφίου ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διὰ μακρῶν ἀναπτυχθέντα, οὐχὶ δὲ ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ κτήματος τῆς ἐκ τῆς προεκθεσίσεως διακρίσεως τῶν βακουφίων εἰς ἀληθῆ καὶ μὴ γνήσια τοιαῦτα, διότι ἡ τοιαύτη ἰδιότης τῶν βακουφίων ἔχει σχέσιν μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὀντικείμενα ἅτινα ρυθμίζει ὁ ρηθεὶς περὶ γαιῶν νόμος, (ἴδε ἄρθρ. 7) ἤτοι ἰδίως ὡς πρὸς τὴν κτήσιν μετα-

βίβασιν καὶ κληρονομικὴν διαδοχὴν τῶν ἐν Τουρκίᾳ δημοσίων γαιῶν (ἐραζιῖ Ἐμιριγέ). Τοῦ λόγον ἄλλως τε τῆς τοιαύτης διακρίσεως τῶν ἀφιερωμένων γαιῶν εἰς ἀληθῆ ἀφιερώματα καὶ μὴ ἀληθῆ τοιαῦτα δίδωσιν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐρμηνευόμενον 4ον ἄρθρον, ὀρίζον παρακατιόν, ὅτι ὅσκις ἐν τῷ νόμῳ γίνεται λόγος περὶ ἀφιερωμένων (βακουφικῶν) γαιῶν νοοῦνται μόναι ἐκεῖναι ἐκ τῶν δημοσίων γαιῶν (ἐραζιῖ Ἐμιριγέ), τῶν ὁποίων ἡ ἀφιέρωσις συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὰ δημόσια τέλη, ὅσων ἡ δεκάτη καὶ ἄλλοι φόροι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ Κράτος καθιερώθησαν εἰς εὐαγῆ τινὰ σκοπὸν (α'. εἶδος τῶν Ταχσησάτ), ἅτινες δὲν εἶνε κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀληθῆ ἀφιερώματα (βακούφια) διὰ τὸν προσηρμένον λόγον ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀφιερωμάτων (Ταχσησάτ) ἡ κυριότης καὶ μετὰ τὴν ἀφιέρωσιν ἀνήκει εἰς τὴν Πολιτείαν, καὶ ἦτο ἐπομένως ἀνάγκη περὶ τῶν τοιούτων ἀφιερωμένων γαιῶν, ὡς κατ' οὐσίαν καὶ μετὰ τὴν ἀφιέρωσιν περιλαμβανομένων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δημοσίων γαιῶν νὰ θεσπισθῶσιν αἱ αὐταὶ νομοθετικαὶ διατάξεις, ὅσαι καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἐν τῷ Κράτει δημοσίας γαίας

Κατὰ ταῦτα ὀρίζων ὁ νόμος περὶ γαιῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου 4ου, ὅτι ἐπὶ τῶν τελείας ἰδιοκτησίας γαιῶν, τῶν ἀφιερωθεισῶν συμφρόνως τῷ ἑρῶ νόμῳ, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Πολιτικοῦ νόμου, ἐννοεῖ προδήλως νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐπὶ τοιούτων ἀληθῶν ἀφιερωμάτων ἐφαρμογὴν τῶν θεσπιζομένων διατάξεων ὑπ' αὐτοῦ τοῦτου τοῦ περὶ γαιῶν νόμου, τοῦτ' αὐτὸ δ' ὀρίζεται καὶ ἐν τῷ προηγούμενῳ 2ῳ ἄρθρῳ ὡς πρὸς τὰς τελείας ἰδιοκτησίας γαίας τὰς μὴ βακουφικὰς, περὶ τῶν ὁποίων ὡσαύτως θεσπίζεται, ὅτι δὲν ἐφαρμόζονται οὐδ' ἐπὶ τούτων αἱ διατάξεις τοῦ νόμου (περὶ γαι-

ων) καὶ ταῦτα πάντα δι' εὐνόητον λόγον, ἦτοι διότι ὅσον ἀφορᾷ τόσον τὰς τελείας ἰδιοκτησίας γαίας τὴς μὴ βακουφικᾶς, ὅσον καὶ τὰς ἀφιερωμένας τοιαύτας, αἰτινες πρὸ τῆς ἀφιέρωσης ἐτύγγανον τελείας ἰδιοκτησίας (ἀληθῆ βακουφία), οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ προνοήσῃ ὁ περὶ γαιῶν νόμος, διότι τὰ τῆς ἐξουσίας καὶ διαδοχῆς ἐπὶ τῶν τοιούτων κτημάτων δίκαια, καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὰς τελείας ἰδιοκτησίας γαίας, τὰς μὴ βακουφικᾶς, ἐρρυθμίζοντο ἤδη ταῦτα ὑπὸ τῶν νομολογικῶν βίβλων (κίου τοῦπι φιχηγηῆ) (ἄρθρον 2ον τοῦ νόμου περὶ γαιῶν) καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἀληθεῖς βακουφικᾶς γαίας, τὰ περὶ τούτου διέπονται ὑπὸ τῶν ὄρων, οὓς ἔθεντο οἱ ἀφιερωταί. Οὐδαμῶθεν δὲ, οὔτε ἐν τοῦ περὶ γαιῶν νόμου, οὔτε ἐξ ἄλλου τινὸς ὑποστηρίζεται ἡ θεωρία, ἣν ἀναπτύσσει ὁ ἐξαγόμενός, ὅτι εἰδικῶς ἡ νομικὴ πράξις τῆς ἀληθοῦς ἀφιέρωσης διέπεται ὑπὸ μόνου τοῦ ἱεροῦ νόμου καὶ ὅτι τοιοῦτο δῆθεν δόγμα καθιεροῖ τὸ μνησθὲν ἄρθρ. 4ον τοῦ περὶ γαιῶν νόμου, διότι ὄχι μόνον ἡ ἀφιέρωσις, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη δικαιοπραξία ἐν Τουρκίᾳ διέπεται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἱεροῦ νόμου, ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὁποίων ἐξελλίσσεται καὶ ἀναπτύσσεται τὸ δίκαιον ἐν Τουρκίᾳ ὑπὸ τῆς ἐν τῇ Πολιτεία νομοθετικῆς ἐξουσίας, κυριάρχου καὶ παντοδυνάμου οὔσης ὅπως κανονίζη τὰ ἰδιωτικὰ δίκαια, καθ' ὅν αὐτὴ βούλεται τρόπον. Συνωδᾷ δὲ τοῖς ἀνωτέρω καὶ τοῖς ἐν ταῖς προηγουμέναις σκέψεσιν ἐκτιθεμένοις, νόμιμός ἐστίν ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ, ὡς διατυπύεται, ἐξαφανιστέα δὲ ἡ ἐναντία ἀποφασίσασα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κατὰ τὸ περὶ τούτου βάσιμον παράπονον τῶν ἐναγόντων. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις ἐνδοιάζων νὰ σκεφθῆ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρ. 4 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον ὀρίζεται ἀπολύτως, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀληθῶν βακουφίων, ὁποῖον ἀναμ-

φισθητότως τυγχάνει τὸ ἐπίδικον κτῆμα, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου, ἀλλὰ ταῦτα διέπονται ὑπὸ μόνων τῶν ἐν τῷ ἀφιερωτηρίῳ ὄρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν προτείνεται ὅτι περιλαμβάνεται ἀρχικῶς κατὰ τὴν ἀφιέρωσιν καὶ ὁ ὄρος τῆς πρὸς τὸ ἐδικάσιον πληρωμῆς τῶν δικαιωμάτων ἥτινα ἀξιοῦσι νῦν τὰ διαδεχθέντα τὸ Ἐδικάσιον Μουσουλμάνικᾶ Ἐθνομικτικὰ Ἰδρύματα καὶ ἐκ τῆς ἐρμηνείας, ἣν δίδει ὁ Ὀθωμανὸς νομοδιδάσκαλος Ὁμέρ Χιλμῆς ἐν τῷ ἀνωτέρω Συγγραμμάτι αὐτοῦ τὸ Ζήτημ. 34. κατὰ τὴν ὁποίαν ἐρμηνείαν, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν Μουλχακᾶ βακουφίων ὑπάγονται μόνον ἐκεῖνα ὅσων ἡ ἐφορία εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς ἀνατεθῆ ὑπὸ τῶν ἀφιερωτῶν εἰς πρόσωπα, ὠρισμένον ὑπόγρημα ἐκ τῶν ἀνωτάτων ἐν τῇ πολιτεία κατέχοντα, εἶτα δὲ συσταθέντο; τοῦ ὑπουργείου τῶν βακουφίων, ἡ διοίκησις τῶν τοιούτων βακουφίων, ἀνετέθη τῷ ὑπουργεῖῳ τούτῳ, ὅπερ δι' εἰδικῶν ἐφόρων διοικεῖ τὰ τοιαῦτα ἀφιέρωματα, συνάγεται ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται κτῆμα, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα δὲν ἀνήκει εἰς τὴν προειρημένην τῶν Μουλχακᾶ κατηγορίαν τῶν βακουφίων μὲ τὴν ἐπίδικον ὑποχρέωσιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπέφριψε τὴν ἐπίδικον ἀγωγὴν ὡς μὴ νόμιμον, καὶ εἶδει νὰ ἀπορριφθῆ ἢ ὑπὸ κρίσιν ἐφεσις τῶν ἐναγόντων ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι καὶ μετὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν βακουφίων καὶ τὴν κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαίρεσιν τῶν βακουφικῶν κτημάτων ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ἐφορίας αὐτῶν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διοικούμενα, παρέμειναν βακούφια τινὰ διοικούμενα παρὰ τῶν ἰδίων ἐφόρων (μουτεβελήδων) χωρὶς νὰ διατελῶσι συνάμα καὶ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ ὑπουργείου τῶν βακουφίων ὀνομασθέντα ἐξαιρετικῶς (Μουστεθνᾶ), ἀλλ' ἐκτὸς ὅτι τὴν κατηγορίαν

ταύτην αποτελοῦσιν ἀφιερῶματα νικητῶν ἢ ἄλλων σεβαστῶν ἰνδρῶν (Ὁμὲρ Χιλ-μῆ Ζήτ. 35 καὶ Ἐλεύθερ. ἀνωτέρω Βιβλ. Α. Τίτλ. Β § 6), ὁποῖον δὲν εἶναι προδήλως τὸ ἐπίδικον, ἐν πάτῃ περιπτώσει ἔδει νὰ κατονομάζηται ἢ διατάξει, συνεπεία τῆς ὁποίας τὸ περὶ περὶ οὗ πρόκειται κτῆμα ἐσχρέθη τῆς ἐπιβλέψεω τοῦ ὑπουργείου, κροῦ κατὰ τὰ προεκτάθεντα, ὁ νόμος τῆς 19 Τζεμάζιελ Ἀχῆρ 1280 γενικῶς περιέχει διατάξεις περὶ πάντων τῶν θακουφίων, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ δηλοῦται, καὶ κατὰ κανόνα ἐπομένως περιλαμβάνει ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἑαυτοῦ διατάξεων πᾶν ἐν γένει θακουφικὸν κτῆμα. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέος καὶ ὁ σχετικὸς τοῦ ἐναγομένου ἰσχυρισμὸς ὡς ἀστήρικτος.

Ἐπειδὴ μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἠρεῖλουν τὰ ἐνάγοντα Ἐρησκευτικὰ Ἱδρύματα ν' ἀποδείξωσαν, ὅτι πρὸ τοῦ ἔτους 1897 ἐλάμβανον τὸ 1)4 ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν προσόδων τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ κτήματος, διὰ μαντὸς νομίμου μέσου πλὴν μαρτύρων, προκειμένου περὶ ἀντικειμένου ἀξίας ἀνωτέρως τῶν 60 δραχμῶν.

Ἄριθμ. 159 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Θεοδ. Θεοδωρόπουλος

Σχέσις ἀγωγῆς καὶ προσεπικλήσεως. Εὐθὺν ἐφοπιστοῦ διὰ πταίσματα τοῦ πλοιάρχου δὲν ἀπαλλάσσεται ταύτης δι' ἐναντίας συμφωνίας. Εὐθὺν ἐπὶ τυχαίου ναυαγίου.

Ἐπειδὴ τὸ τῆς ἐκκαλοῦσης παράπονον ὅτι ἡ προσεπικλήσις ἔδει νὰ γείνη δεκτὴ κατὰ τῶν ἐφεισιβλήτων, ἀφοῦ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης 702 ἐγένετο δεκτὴ κατ' αὐτῆς ἡ ἀγωγή τοῦ Πύλου Δαμουλάκη, ἀμφότεραι δὲ ὡς βᾶσιν εἶχον τὰ αὐτὰ γεγονότα καὶ τὴν αὐτὴν νομικὴν αἰτίαν, ἀπορριπτέον ἐστὶν ὡς μὴ νόμιμον, καθόσον ἡ μὲν ἀγωγή τοῦ

Δαμουλάκη ἐστηρίχθη ἐπὶ συμβάσεως καταστιθείσης μεταξὺ τοῦτο καὶ τοῦ πράκτορος τῆς ἐκκαλοῦσης ἐναυθῆ, εἰς ἣν δὲν μετέσχον οἱ προσεπικαλούμενοι καὶ δὲν τὴν ἀπεδέξαντο ὅπως δῆποτε, τὸ δὲ Νομῶ βᾶσιμον ἢ μὴ τῆς προσεπικλήσεως ἐξηρεῖτο κατ' ἀρχὴν μὲν ἐκ τοῦ στοιχείου ἢ μὴ τοῦ ναυαγίου καὶ τοῦ πταίσματος τοῦ πλοιάρχου, καθὼς κατωτέρω ῥηθήσεται περὶ τῶν ὁποίων θεμάτων διατάχθησαν ἀποδείξεις διὰ τῶν ἐκκαλουμένων προδικαστικῶν, κατ' οὐσίαν δὲ ὡς πρὸς τὸ αἰτούμενον ποσὸν ἂν τοῦτέστιν οἱ προσεπικαλούμενοι εἶναι ὑπόχρεοι εἰς πληρωμὴν τοῦ ὅλου ἢ μέρους καὶ πόσου, ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελε θεωρηθῆ τὸ ναυάγιον τυχαῖον ἐκ τῶν λοιπῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, περὶ τῶν ὁποίων ἐπίσης ἐτάχθησαν ἀποδείξεις διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 507—.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἐν τῇ σχετικῇ σκέψει τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 507 λόγου, εἰς οὗ καὶ τὸ Δικαστήριον, αὐτοῦ ἀναφέρειται νομίμως ἡ φορτωτικὴ καίτοι μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφήν τῶν κομιστῶν ἐφεισιβλήτων ἄλλὰ μόνον τὴν τοῦ πλοιάρχου, ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὡς ἀποδεικνύουσα κατ' αὐτῶν διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ περιεχομένου ὄρους τῆς φορτώσεως καὶ ἀπορριπτέαι αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐναγῆσεις τῶν εἰσὶν ὡς μὴ βᾶσιμοι.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 29 τοῦ Ναυτικοῦ ἐμπορικοῦ νόμου πᾶς ἰδιοκτητῆς πλοίου θεωρεῖται ὡς πολιτικῶς ὑπεύθυνος περὶ τῶν πράξεων τοῦ πλοιάρχου ὑποχρεούμενος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν τῶν ἐξ αὐτῶν προερχομένων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 35 ὁ πλοίαρχος εἶναι ὑπεύθυνος (ἐπομένως καὶ ὁ προστάξας αὐτὸν ἰδιοκτητῆς δυνάμει τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου) περὶ πάσης ἀπωλείας ἢ βλάβης τῶν πραγμάτων καὶ ἐμπορευμάτων ὧν τὴν μετακόμισιν ἀποδέχεται διὰ τῆς φορτωτικῆς ὁ ἰδιοκτητῆς τοῦ

πλοίου κατά την κρατούσαν γνώμην ἐν τῇ Νομολογίᾳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ (ἀπορ. Α. Π. 269 τοῦ 1893 Des jardin T. Σ. Ν. 276 Laurin Τομ. α' 6. 638 658· ἀγόμενοι Εἰσαγγελῆος Ἀρ. Πάγου Τζιθνοπούλου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις,) δὲν δύναται ν' ἀπαλλαγθῇ ἐκ τῶν προτέρων τῶν ἐπακολουθημάτων τῆς βαρυνούσης αὐτὸν εὐθύνης διὰ ρητοῦ ἕρου ἐν τῷ ναυλωτικῷ ἢ συμφωνητικῷ ὡς πρὸς τὰ πταίσματα τοῦ πλοιάρχου, καθόσον τοιαύτη ρήτρα ἀντίκειται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ὡς ὑποστηρίζουσα τὴν ἀμελείαν τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ πλοίου περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πλοιάρχου, ὃν ἐπιβάλλει τοῖς φορτωταῖς ἀφίνοσα αὐτὴν ἀτιμώρητον, γενομένης δὲ δεκτικῆς τοιαύτης ἀρχῆς καθιερωθήσεται ἐν τῇ πράξει ὡς διαρκὴς ὅρος ἢ ἀπὸ τῆς εὐθύνης ἀπαλλαγῆ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν πλοίων μακτιουμένης οὕτω τῆς φρονίμου προθέσεως τοῦ Νομοθέτου· ἐφ' ὅσον ἐπομένως ἡ ἀνωτέρω διάταξις ὑψηγορέθη ὑπὸ ἀρχῆς Δημοσίας τάξεως καὶ ἐμπορικῆς ἀσφαλείας δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς τὰ συμβαλλόμενα μέρη νὰ ἐκμηδενίσωσιν ἐγγύησιν ἢν ὁ Νόμος ἀπήτησε δι' ἐξαιρητικῆς διατάξεως. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης 507 ὡς καὶ διὰ τοῦ ἐν τῇ σχετικῇ αὐτῆς σκέψεϊ λόγου, δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὁ ἐν τῇ φορτωτικῇ ὅρος ὅτι διὰ τὰς ἐξ ἀμελείας τοῦ πλοιάρχου προκυπτούσας ζημίας καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ δὲν εὐθύνεται ἡ ἐκκαλοῦσα, καὶ ἀπορριπτὰ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπωνα τῆς εἰσὶ τὰ ὑποβαλλόμενα διὰ τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν προτάσεων, καθόσον οὕτως ἀντίκειται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ὡς εἴρηται, καὶ ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγθῇ ἐκ τῶν προτέρων τῆς βαρυνούσης αὐτὴν εὐθύνης διὰ τὰ πταίσματα τοῦ πλοιάρχου, καὶ διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ, αἵτινες ἐπιφέρουσι ζημίαν, ὀρθῶς δὲ ὡς προέχον ζήτημα τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῆς προσε-

πικλήσεως ἐκρίθη νὰ ἐξετασθῇ, ἂν τὸ ναυάγιον ἦτο τυχαῖον, ἢ προήλθεν ἐκ πταίσματος καὶ ἀσυγγνώστου ἀμελείας τοῦ πλοιάρχου, καὶ ἐτάχθησαν περὶ τούτου ἀποδείξεις, διότι ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει δὲν ὑπὸκειται εἰς ἀποζημίωσιν οἱ προσεπικαλούμενοι διὰ τὰ πληρωθέντα ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης σώστρα, ἅτινα ἀποτελοῦσι ζημίαν δι' αὐτοῦ, ὡς φορτωταῖς καὶ βαρύνουσι τὸν πλοίαρχον ὡς ὑπάιτιον, ἐπομένως καὶ τὴν καταβαλοῦσιν αὐτὰ ἐκκαλοῦσαν ὡς προστήσασαν καὶ πολιτικῶς εὐθνομένην ἀπέναντι τῶν φορτωτῶν διὰ τὰς πράξεις τοῦ πλοιάρχου τῆς.

Ἐπειδὴ τὸ τυχαῖον τοῦ ναυαγίου ἀποτελεῖ ἀναγκασίαν προϋπόθεσιν τῆς ἀξιώσεως τῆς ἐκκαλοῦσης πρὸς καταβολὴν τῶν σώστρων ὑπὸ τῶν προσεπικαλουμένων καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς προσεπικλήσεως τῆς ὀρθῶς, ἂν καὶ δι' ἄλλους λόγους, αὐτῇ ἐπεβλήθη τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 702 (Lyon Caen μετ' ἄλλων Σκαλαρίου τομ. 60, Σελ. 153) ἣτις ἀνεκάλασεν ὡς ἐσφαλμένην κατὰ τοῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 507 τάξισαν αὐτὸ εἰς βῆρος τῶν προσεπικαλουμένων ἐφεισβλήτων, καὶ ἀπορριπτὰ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπωνα εἰς τῆς ἐκκαλοῦσης, δικαίωμα δὲ εἶχε τὸ Δικαστήριον· καὶ ἂν δὲ ἐπεβλήθη αἴτησις ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προδικαστικὴν ὡς ἐσφαλμένως τάξισαν τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως προτέρα, αὐτοῦ ἀπόφασις.

Ἀριθ. 163 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Θεοδ. Θεοδώροπουλος

Σύμβασις μισθώσεως ὑπηρεσίας δύναται νὰ καταρτισθῇ ἐπὶ ὀρισμένῳ ἢ μὴ μισθῷ.

Ἐπειδὴ ἐν μὲν τῇ κυρίᾳ βῆσει τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὀκκαλῶν ἐκτίθειν ὅτι συνεφώνησε μετὰ τοῦ ἐφεισβλήτου κατὰ

τόν ἐν αὐτῇ ὀριζόμενον χρόνον νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Προξένοις καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει δι' ἀναφορῶν, προσωπικῶν παραστάσεων καὶ ἐντύπων δικηριδῶν, ὅπως δοθῇ ἀμνηστία εἰς τὸν ἐξόριστον τούτου πατέρα Χασάν Χιάρκφ ἐπὶ ὑποσχέσει ἀμοιβῆς δραχμῶν 800 διὰ τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ὅτι συνεπεία τῶν ἐνεργειῶν του ἐπιτεύχθη αὕτη, ἐν δὲ τῇ ἐπικουρικῇ ὅτι ὁ αὐτὸς ἐφειδίθη τῷ ἀνέθικε καὶ οὗτος ἀνελαθε κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ διὰ τῶν αὐτῶν μέσων τὴν περαιοῖσιν τῆς ἰδίας ὑποθέσεως, ἣν καὶ ἔφερεν εἰς πέρας, ὅτι δὲ καὶ ἂν ρητῇ συμφωνία περὶ μισθοῦ δὲν ἐγένετο, τοιοῦτος τῷ ὀφείλεται ἀνάλογος καὶ ἴσος μὲ τὸ αἰτούμενον ποσόν, ἐκ τοῦ νόμου, ἅτε συναγομένου ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ὡς ἀναφορογράφου καὶ διεκπεραιωτοῦ παρομοίων ὑποθέσεων καὶ τοῦ περιστατικῶς ὅτι δὲν ἐχορήγησε δωρεάν τὴν ὑπηρεσίαν του ἐκ ταύτων σαφῶς προκύπτει ὅτι κατ' ἀμοιβεράς τὰς βάσεις τῆς ἀγωγῆς, κατηρτίσθη σύμβασις μισθώσεως ὑπηρεσίας, δυνάμει τῆς ὁποίας κατὰ μὲν τὴν κυρίαν συμφωνήθη καὶ ὁ μισθός, κατὰ δὲ τὴν ἐπικουρικὴν τοιοῦτος ὀφείλεται ἀνάλογος, καὶ ἂν δὲν συμφωνήθη ρητῶς, ὡς μὴ παρασχεθῆσιν; τῆς ὑπηρεσίας δωρεάν, ὀρθῶς ἐπομένως ἡ ἐγκαλουμένη ὀριστική, ἀπὸ τοῦ ἐφειδίθητος, ἔδοτο τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ὅρκον ὑπὸ τοῦ ἐγκαλοῦντος διὰ τῆς ἐγκαλουμένης 1299, ἐξ οὗ ἀπεδείχθη ὅτι οὐδέποτε κατηρτίσθη σύμβασις μισθώσεως ὑπηρεσίας, ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς ἀμοιβεράς τὰς βάσεις, καὶ ἄλλοιμα τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονα τῆς ἐφεισεως εἰσί, καθόσον καὶ διὰ τὴν ἐπικουρικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, πάντως ἔδει ν' ἀποδειχθῆ ὅτι κατηρτίσθη σύμβασις μισθώσεως ὑπηρεσίας, ἵνα δικαιοθῆ ὁ ἐγκαλῶν εἰς ἀπόληψιν

ἀναλόγου μισθοῦ, καίτοι μὴ ρητῶς συμφωνηθέντος, τοιαύτη ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι οὐδέποτε κατηρτίσθη, ὡς εἴρηται, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαχθέντος ὑπὸ τοῦ ἐγκαλοῦντος ὅρκου ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐφειδίθητου. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι, ὀρθῶς μὲν ἀπερίφθη ἡ ἀγωγή ὡς πρὸς τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, ἐσφαλμένως δὲ ὡς πρὸς τὴν ἐπικουρικὴν, δι' ἣν δὲν ἐτάχθησαν ἀποδείξεις περιλαμβανούσαι τ' ἀποτελοῦντα αὐτὴν στοιχεῖα, ἔδει δὲ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐφεισεως καὶ ταχθῶσιν ἀποδείξεις, πλὴν μαρτύρων (ἐξαιροῦσι τῆς παροχῆς τῆς ὑπηρεσίας, τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀμνηστίας, καὶ τῆς δικαίας δι' αὐτὴν ἀμοιβῆς, ἅτινα καὶ διὰ μαρτύρων ἠδύναντο νὰ ἀποδειχθῶσι) εἰς βάρους τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἅτε τοῦ αἰτουμένου ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς δραχμὰς 60 καὶ οὐδεμίαν συντρεχούσης περιπτώσεως νομίμου ὅπως ἐπιτραπῆ καὶ τὸ ἐμάρτυρον μέσον.

Ἄριθ. 166 τοῦ 1903

Εἰσηγητῆς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου

Παραγραφή πενταετῆς λογιστικῶν Νόμου, πότε ἄρχεται.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 77 τοῦ 469 λογιστικῶν νόμου ἡ πενταετῆς παραγραφή τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ αὐτοῦ νόμου, προκειμένου περὶ προὔπαρχουσῶν τοῦ νόμου τούτου ἀπαιτήσεων, οἷν ἐστὶν ἡ προκειμένη, γεννηθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1901, ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου, γενομένης τὴν 18 Ἰουνίου 1903: Ἀπὸ τῆς ἰσχύος δὲ τοῦ νόμου τούτου μέχρι τῆς κοιναποίσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, γενομένης τὴν 4 Σεπτεμ-

βρίου 1907, δὲν παρήλθον προδήλω; πέντε ἔτη, οὔτε δὲ πάλιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄλλων κειμένων νόμων, πλὴν τοῦ 469, ἐχώρησε παραγραφή ἐπὶ τῆς ἐπιδί- κου ἀπαιτήσεως. Ὅθεν μὴ νομίμως τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλου- μένης ἀποφάσεως του δεχθὲν ὡς παρα- γεγραμμένην τὴν ἀπαιτήσιν τῶν ἐναγόν- των δυνάμει τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 74 τοῦ λογιστικοῦ Νόμου, ἀπέριψε τὴν ἀ- γωγὴν, δι' ὅπερ αεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκα- λουμένη ἀπόφασις.

Ἄριθ. 167 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Κωνστ. Παπαδάκης

Ἀποζημίωσις δι' ἄλλειψεις ἐν ἀναγκαστικῷ πλειστηριασμῷ πωληθέντος πράγματος δὲν ὀ- φείλεται.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνώπιον τοῦ πρωτοβάθμιου δικαστηρίου ἐγερεθεῖσα ἀγωγή ὑπὸ τοῦ νῦν ἐφεσιβλήτου βάσιν εἶχεν ὅτι ἐπισπεύδον- τος τοῦ δανειστοῦ Γεωργίου Σκουλοῦδη ἐξεποιήθη ἐν δημοσίῳ ἀναγκαστικῷ πλει- στηριασμῷ τὴν 20 Αὐγούστου 1906 τὸ εἰς θέσιν «Μπαρμποῦ» τῆς κτηματικῆς περιφέρειας τοῦ Δήμου Χανίων κείμενον κτῆμα τῶν ὀφειλετῶν του Ἀχμέτ καὶ Ἰβραήμ Τσαουσάκη ἀνήκον αὐτοῖς κατὰ τὸ ἡμῖς ἐξ ἀδιανεμήτου ἐκαστῷ ἀπο- τελούμενον ἀπὸ ἐν ἐλαιπερίβολον ἐν μέ- ρει περιτοιχισμένον περιέχον 220 ἐλαι- ὀδεύδρα, 25 συκάς, 10 μωρέας, ἐν ὀ- κνημα καὶ ἐν φρέαρ καὶ συνορεῦον κτῆ- μασι Στεφάνου Κριθάκη καὶ ἐκ τριῶν με- ρῶν μὲ δρόμον, ὅπερ κτῆμα κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι του ὡς τελευταίου ὑπερθε- μτιστοῦ ἀντὶ δραχμῶν 8825, ὅτι μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν παράδοσιν τοῦ κτῆματος τούτου ἐξηκρίθωσεν ὅτι τὸ πρὸς αὐτὸν πωληθὲν κτῆμα περιεῖχεν ἀντὶ 220 ἐλαι-

οδένδρων μόνον 204 καὶ ἀντὶ 10 μωρεῶν μόνον μίαν ἤτοι περιεῖχεν ἐπὶ ἔλαττον ἐλαιόδεύδρα 16, μωρέας δὲ 9, ὅτι ἔνεκα τῆς ἄλλειψεως τῶν ἀνωτέρω δένδρων καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 844 τοῦ Ἀστ. Κώδικος ἐζήτει ὅπως μειωθῇ τὸ τίμημα κατὰ δραχμ. 753,50. Ἀλλὰ τοιαύτην βάσιν ἔχουσα ἡ ἀγωγή ἦτο νόμος ἀβάσι- μος ὡς μὴ ἐμπέπτουσα εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 844 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καθόσον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 844 τοῦ Κώδικος ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ἄρ- θρου 841 προβλέπει μόνον τὴν περίπτω- σιν καθ' ἣν ἢ ἐν τῇ πωλῆται δηλώσει τῆς ἐκτάσεως τοῦ πράγματος δίδει χῶ- ραν εἰς μείωσιν τοῦ τιμήματος, ἢ ἡ δι- αφορὰ κατὰ πλεόν ἢ ἔλλατον τῆς ἀλη- θοῦς ἐκτάσεως πρὸς τὴν δηλωθεῖσαν με- ταβάλλει κατὰ ἐν εἰκοστὸν τοῦλάχιστον τὴν ἀξίαν τοῦ ὅλου πράγματος, τοιαύτη δὲ περίπτωσις ἐν προκειμένῳ δὲν συντρέ- χει, διότι ἡ ἄλλειψις τῶν 16 ἐλαιόδεύ- δρων καὶ 9 μωρεῶν οὐδαμῶς ἀποτελεῖ ἐλάττωσιν τῆς ἐκτάσεως τοῦ πωληθέντος κτῆματος, ἀλλ' ἄλλειψιν τῆς συνομολο- γηθείσης ιδιότητος τοῦ πωληθέντος περὶ ἧς εὐθύνη δὲν ὑπάρχει ἐπὶ δικαστικοῦ πλειστηριασμοῦ συμφῶνως τῷ ἄρθρῳ 904 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἄλλως τε ὡς ἐ- ξάγεται ἐκ τοῦ ὑπὸ χρονολ. 15 Ἰουλίου 1906 προγράμματος καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 44894 ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Κωνσταντίνου Κουφάκη τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενον καὶ περι- γραφόμενον ἀκίνητον κτῆμα προεκηρύχθη καὶ ἐπωλήθη οὐχὶ κατὰ ποσοστὰ μέρη, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷ τιμῇ καθ' ὠρισμένα ὄρια, καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ποιότητος καὶ κατα-

στάσεως αὐτοῦ, ἐπομένως τοῦ πράγμα-
τος οὕτω ἐκποιουμένου ἢ πλάνη τοῦ ἐτέ-
ρου τῶν συμβαλλομένων (καὶ ἂν ἰσχυρὰ αὕτη
ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ) εἶναι ἄνευ ἀ-
ποτελέσματος, διότι δὲν περιστρέφεται εἰς
τὰ τῆς συμφωνίας, ἢ ἀντικείμενον ἦν
τὸ σύνολον καὶ οὐχὶ τὸ ποσόν Α. Π.
15 (1879) 108 (1848) 213 (1863)
'Αρμ. § 74 Γ. γ')

Ἄριθμ. 171 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Ἰωάν. Σαουνάτος

Εἰδικὴ πρὸς τὸ δανείζεσθαι πληρεξουσιότης,
ἀνάγκη νὰ ἀποδειχθῇ.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἢ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις
διὰ τὰς ἐν αὐτῇ σκέψεις εἰς ἃς καὶ αὐτῆς
ἐμμένει τὸ Δικαστήριον, ἀπεφάνητο ὅτι ἢ
ὑπαρξῆς παρ' τῷ Γεωργίῳ Σουρμελῇ εἰδι-
κῆς πρὸς τὸ δανείζεσθαι ἐντολῆς ἐπ' ὀνό-
ματι τῶν ἐκκαλουσῶν ἐναγομένων Μαριέτ-
τας καὶ Ἑλένης Σουρμελῆ ἀποτελεῖ ἀναγκ-
καῖον στοιχεῖον τῆς ἐπιδικίου ἀγωγῆς καὶ
τοῦ κύρους τῆς εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου ἐπι-
βληθείσης κατασχέσεως ἐπὶ ἀπαιτήσεως
τῶν εἰρημένων ἐκκαλουσῶν, ἀφοῦ τὸ δά-
νειον πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ὁποίου ἐπε-
βλήθη ἢ κατάσχες συνομολογήθη ὑπὸ
τοῦ Γεωργίου Σουρμελῆ, παρισταμένου δι'
ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τῶν Μαριέτ-
τας καὶ Ἑλένης Σουρμελῆ καὶ ἐπομένως
ἢ ὑποχρέωσις τῶν ὀφειλετριῶν τούτων ἤρ-
τηται ἐκ τῆς προϋποθέσεως ὅτι εἶχε δοθῆ
τῷ οὕτω παραστάντι πληρεξουσίῳ ἢ εἰ-
δικῇ ἐντολῇ τοῦ συνομολογήσαι τὴν τοι-
αύτην ὑποχρέωσιν. Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ περι-
πτώσει μὴ προκυπτούσης ἐκ τοῦ δανει-

στικῷ συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 3034 (1885)
τῆς εἰδικῆς πρὸς τὸ δανείζεσθαι πληρεξου-
σιότητος τοῦ Γεωργίου Σουρμελῆ ἢ ἀπό-
δειξις αὐτῆς θαρύνει τὸν ἐνάγοντα, καὶ τὸ
Δικαστήριον ὑπεχρεῖτο καὶ οἰκοθεν, καὶ
ἄνευ τῆς κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν εἰ-
δικῆς ὡς πρὸς τοῦτο ἀμφισβητήσεως τῶν
ἐναγομένων, νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν περὶ τοῦ
στοιχείου τούτου τῆς ἀγωγῆς ἐφ' ὅσον αἱ
εἰρημέναι Μαριέττα καὶ Ἑλένη Σουρμελῆ
ἐρημοδικήσασαι πρωτοδικῶς διὰ τῶν κατὰ
τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου συζή-
τησιν προτάσεων τῶν ὡς ἐξ αὐτῶν ἀποδει-
κνύεται ὑπέβαλον γενικὴν ἄρνησιν πάσης
ἐνστάσεως καὶ παντὸς ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνά-
γοντος, οὗ ἕνεκεν δὲν δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον
490 τῆς Πολιτ. Δικονομίας νὰ θεωρηθῶ-
σιν ὡς σιωπήσασαι κατὰ τὴν πρώην συζή-
τησιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁμολογήσασαι
τὸ προεκτεθὲν τῆς ἀγωγῆς στοιχεῖον.
Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ὁ ἰσχυρισμὸς
τῶν ἐναγόντων, ὅτι ἢ κατὰ τὴν δευτέραν
τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν ἀμφισβήτησις
τῆς εἰδικῆς ἐντολῆς τοῦ Γεωργίου Σουρ-
μελῆ ὅπως δανεισθῆ ἐπ' ὀνόματι τῶν Μα-
ριέττας καὶ Ἑλένης Σουρμελῆ, εἶναι ἀ-
παράδεκτος ὡς μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν
πρώτην συζήτησιν, ἐλέγχεται ἀβάσιμος
καὶ ἀπορριπτέα καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος
πρὸς ἀνάκλησιν τῆς προεκδοθείσης ἀπο-
φάσεως.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία